

МУЗИКАНТИ

Старият мечкаръ свирѣше съ цигулката си. Той обичаше много музиката и искаше да се научи самъ да свири. А не можеше да свири хубаво, но бѣше пакъ доволенъ, че свири, защото това бѣше негова собствена музика.

Мина край него единъ селянинъ, неговъ познатъ и каза на стареца:

— Я хвърли цигулката, па грабни пушката. Съ нея ще спечелишъ повече... Преди малко видѣхъ мечка въ гората.

Старецътъ остави цигулката и разпита селянина за мечката. После взе пушката и отиде въ гората.

Дълго скита той изъ гората, дълго време търси мечката, но не намѣри, нито следа дори отъ нея.

Умори се старецътъ и седна на единъ пънъ да почине. Въ гората бѣше тихо-тихичко. Нито листъ трепваше нейде, нито гласъ на птица се чуваше...

Изведнажъ старецътъ се услуша:

— Дзънннъ!... — чу той, изсвири чудно хубавъ гласъ като струна на цигулка.

Следъ малко пакъ чу:

— Дзънннъ!...

Старецътъ се смая. Кой ли свири въ тая гора? Следъ малко той чу пакъ:

— Дзънннъ! — Хубавъ гласъ, чуденъ гласъ.

Старецътъ тръгна внимателно нататъкъ, откъдето идѣше гласа. Полека-полека, по гласа, изкочи чакъ къмъ края на гората.

Той дебнѣше задъ дърветата и видѣ: едно разцепено отъ гръмъ дърво. Отъ него стърчатъ дълги, тънки тресчици. Край дървото една мечка седнала на заднитѣ си